

Glitter Baby

Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 1987, 2009 Susan Elizabeth Phillips

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Flacăra pasiunii

Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH

Flacăra pasiunii / Susan Elizabeth Phillips;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3413-9

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Flacăra pasiunii

Traducere din limba engleză

Mădălina Moțatu

capitolul 1

Micuța Scânteie revenise. Se opri la intrarea arcuită a galeriei Orlani pentru ca invitații inaugurării să aibă timp să o recunoască. Zumzetul scăzut al conversației celor prezenți la recepție se amesteca cu zgomotele străzii venite de afară în timp ce binefăcătorii se prefăceau că privesc primitivii africani atârnați pe pereți. Aerul mirosea a parfum Joy, a pateu de ficat de gâscă de import și a bani. Trecuseră șase ani de când chipul ei fusese cel mai faimos din America. Micuța Scânteie se întrebă dacă încă își aminteau... și ce ar trebui să facă dacă nu.

Privi drept înainte cu o plictiseală studiată, cu buzele întredeschise și mâinile, fără inele, relaxate pe lângă trup. Cu tocuri cui la pantofii cu curele pe gleznă, era mai înaltă de un metru optzeci, o amazoană frumoasă cu o coamă deasă care îi cădea mai jos de umeri. Stiliștii renumiți din New York obișnuiau să se întreacă în a descrie nuanța părului ei printr-un singur cuvânt. Ca variante fuseseră „șampanie“, „caramel“, „pralină“, dar nu o nimeriseră niciodată cu adevărat, pentru că părul ei avea toate acele culori, șuvițe întreșesute din toate nuanțele de blond, care își schimbau tenta în funcție de lumină.

Nu doar părul ei inspira poezii. Tot ce avea legătură cu Micuța Scânteie încuraja superlativele. Cu ani în urmă, fusese renumit faptul că o temperamentală editoare de la o revistă de modă concediasă un redactor care făcuse greșeala de a se referi la celebrii ochi ca fiind „căprui“, apoi rescrisese ea însăși materialul, descriind irișii ochilor lui Fleur Savagar ca fiind „marmorati cu aur, verde ca țestoasa și stăvilare uluitoare de verde smarald“.

În această seară de septembrie a anului 1982, Micuța Scânteie arăta mai frumoasă ca niciodată, în timp

ce privea mulțimea. O urmă de superioritate strălucea în ochii ei nu chiar căprui, și bărbia ei avea o înclinare aproape arogantă, însă, înlăuntrul ei, Fleur Savagar era îngrozită. Inspiră adânc și își reaminti că Micuța Scân-teie crescuse și că nu avea să le mai permită vreodată să o rănească.

Privi mulțimea. Diana Vreeland, îmbrăcată impecabil într-o pelerină de seară Yves Saint Laurent și pantaloni negri de mătase, studia un cap de bronz din Benin, în timp ce Mihail Barișnikov, tot numai obraji și gropițe, stătea în centrul unui grup de femei mai interesate de farmecul rusesc decât de primitivii africani. Într-un colț, un prezentator de televiziune și mondena sa soție sporovăiau cu o actriță franceză, de vreo patruzeci de ani, care își făcea prima apariție publică după o operație de lifting facial nu foarte secretă, în timp ce, vizavi de ei, exemplara și frumoasa soție a unui producător homosexual notoriu de pe Broadway stătea singură, într-o rochie Mollie Parnis pe care o lăsase în mod absurd cu nasturii neînchiși până în talie.

Rochia lui Fleur era diferită de a tuturor celorlalte. Creatorul ei avusese grijă de asta. „Trebuie să fii elegantă, Fleur. Eleganță, eleganță, eleganță în Era Prostului Gust.” Acesta tăiașe pe bie un satin elastic arămiu și realizase o rochie de seară decentă, cu guler înalt și brațe dezgolate. La jumătatea coapsei, crestase fusta într-o diagonală lungă până la glezna opusă, apoi umpluse spațiul cu un volan în cascadă din cel mai fin *point d'esprit* negru. O necăjise în legătură cu volanul, spunându-i că fusese obligat să apeleze la el ca să îi mascheze picioarele mărimea patruzeci.

Capetele începură să se întoarcă, iar ea văzu clipa exactă în care curiozitatea mulțimii se schimbă în recunoaștere. Dădu încet drumul aerului din plămâni. Liniștea se așternu peste galerie. Un fotograf bărbos își întoarse aparatul Hasselblad de la actrița franceză către Fleur și făcu o fotografie care avea să ocupe toată

prima pagină a ziarului *Women's Wear Daily* de a doua zi de dimineață.

Din partea cealaltă a încăperii, Adelaide Abrams, cea mai citită scriitoare de presă mondenă a New Yorkului, miji ochii către intrarea arcuită. Nu se poate! Adevărata Fleur Savagar apăruse în sfârșit la lumină? Adelaide înaintă iute și se ciocni de un dezvoltator multimilionar. Își căută înnebunită din priviri fotografia doar ca să o vadă pe *nafta*¹ aceea de la *Harper's Bazaar* îndreptându-se într-acolo. Adelaide plonjă pe lângă două vedete speriate și, ca Secretariat² îndreptându-se spre cel de-al treilea titlu, reuși să ajungă alături de Fleur Savagar.

Fleur urmărise cursa dintre *Harper's* și Adelaide Abrams și nu știa dacă era ușurată să o vadă pe Adelaide câștigând. Editorialista era o pasăre vicleană bătrână, și nu avea să fie ușor să o mulțumească doar cu jumătăți de adevăr și răspunsuri vagi. Pe de altă parte, Fleur avea nevoie de ea.

– Fleur Dumnezeuule ești chiar tu nu îmi vine să cred ce văd cu propriii mei ochi Dumnezeuule arăți minunat!

– Și tu la fel, Adelaide!

Fleur avea un vag accent din vestul mijlociu, plăcut și ușor muzical. Auzind-o, nimeni nu ar fi ghicit că engleza nu era prima ei limbă. Partea de jos a bărbiei ei întâlne vârful părului vopsit cu henna al lui Adelaide, și fu nevoită să se aplece pentru sărutul lor aerian. Adelaide o trase către partea din spate a încăperii, despărțind-o efectiv de ceilalți reprezentanți ai presei.

– 1976 a fost un an rău pentru mine, Fleur, zise ea. Am ajuns la menopauză. Ferească Dumnezeu să treci prin iadul prin care am trecut eu. Mi-ar fi crescut sufletul dacă mi-ai fi dat mie subiectul. Dar bănuiesc că aveai prea multe pe cap ca să te gândești la mine. Apoi, când apari din nou, pe neașteptate, în New York...

¹ În idiș, în original, „curvă” (n.tr.)

² Cel mai apreciat cal de curse al tuturor timpurilor, renumit pentru că a câștigat în anul 1973 Tripla Coroană a curselor de cai din America. (n.red.)

Scutură din deget către bărbia lui Fleur. Să spunem doar că m-ai dezamăgit.

- Totul la vremea lui.

- Asta este tot ce ai de spus?

Fleur îi dăruie ceea ce spera ea că fusese un zâmbet impenetrabil și luă un pahar de șampanie de la un chelner care trecea. Adelaide luă și ea un pahar.

- Nu voi uita niciodată prima ta copertă *Vogue*, nici dacă trăiesc până la o sută de ani. Oasele ale tale... și mâinile acelea grozave și mari. Fără inele, fără oă. Te-au pozat în blănuri și un colier de diamante Harry Winston care trebuie să fi costat un sfert de milion.

- Îmi amintesc.

- Nimănui nu i-a venit să creadă când ai dispărut. Apoi, Belinda... O expresie evaluatoare îi traversează chipul. Ai văzut-o în ultimul timp?

Fleur nu avea să vorbească despre Belinda.

- Am fost în Europa în cea mai mare parte a timpului. Am avut niște lucruri de rezolvat.

- Înțeleg partea cu rezolvatul. Erai tânără. Era primul tău film, și nu prea avuseși o copilărie normală. Oamenii de la Hollywood nu sunt întotdeauna sensibili, nu ca noi, cei din New York. Șase ani, apoi revii și nu mai ești tu însăși. Rezolvarea căror probleme durează șase ani?

- Lucrurile s-au complicat.

Privi în partea cealaltă a încăperii, ca să îi arate că subiectul era încheiat. Adelaide schimbă direcția.

- Spune-mi, deci, misterioasă doamnă, care este secretul tău? Greu de crezut, dar arăți chiar mai bine acum decât când avei nouăsprezece ani.

Complimentul o interesează pe Fleur. Uneori, când se uita la fotografiile ei, putea zări frumusețea pe care o vedeau alții la ea, însă numai într-un mod detașat, ca și cum s-ar fi uitat la altcuiva. Deși dorea să creadă că anii aduseseră mai multă putere și maturitate chipului ei, nu știa cum aveau alții să privească schimbările.

Fleur nu avea vanitate, din simplul motiv că nu putuse înțelege niciodată pentru ce se făcea atâta caz. Fața ei i se părea prea puternică. Osatura despre care fotografii și redactorii de modă vorbeau cu entuziasm ei îi părea masculină. Cât privește înălțimea, mâinile mari și picioarele lungi... Acestea erau, pur și simplu, imposibile.

- Tu ești cea cu secrete, spuse ea. Pielea ta arată uimitor.

Adelaide își permise să se simtă flatată doar pentru o clipă înainte de a izgoni complimentul cu o fluturare a mâinii.

- Povestește-mi despre rochia asta de seară. Nimeni nu a mai purtat așa ceva de ani buni. Îmi amintește despre ce obișnuia să fie moda... Înclină capul către soția despuiată a producătorului. Înainte ca vulgaritatea să înlocuiască stilul.

- Cel care a creat-o va fi aici mai târziu în seara aceasta. Este extraordinar. Trebuie să-l cunoști. Fleur zâmbi. Ar fi mai bine să merg să vorbesc cu *Harper's*, înainte să îți faci o gaură în spinare.

Adelaide o prinse de braț, iar Fleur văzu pe chipul ei ceea ce părea îngrijorare autentică.

- Așteaptă. Înainte să te întorci cu fața, ar trebui să știi că Belinda tocmai a intrat.

Fleur fu străbătută de o senzație ciudată de amețală. Nu se așteptase la asta. Ce prostie din partea ei! Ar fi trebuit să își dea seama... Chiar și fără să se uite, știa că toți ochii din încăperea aveau să le urmărească. Se întoarse încet.

Belinda își desfăcea eșarfa care se afla imediat sub gulerul hainei aurii de blană. Îngheță când o văzu pe Fleur, apoi memorabilii ei ochi albaștri ca zambila se făcură mai mari.

Belinda avea patruzeci și cinci de ani și era blondă și minunată. Linia bărbiei îi rămăsese fermă, iar cizmele lungi de piele moale până la genunchi țineau strâns gambe mici și cu formă frumoasă. Purta aceeași coafură

încă din anii '50 – sofisticata tunsoare bob cu cărare pe-o parte pe care o avusese Grace Kelly în *Cu C de la Crimă* – și încă arăta la modă. Fără ca măcar să arunce o privire către oamenii aflați în jurul ei, merse direct către Fleur. Pe drum, își scoase mânușile și și le îndesă în buzunare.

Nu băgă de seamă când una din ele căzu pe podea. Era atentă doar la fiica ei. Micuța Scânteie.

Belinda era cea care inventase numele. Atât de perfect pentru frumoasa ei Fleur. Atinse micul talisman cu filigran pe care începuse din nou să îl poarte pe un lanț sub rochie. Flynn îl dăduse în zilele acelea de aur de la Grădina lui Allah. Dar acela nu fusese cu adevărat începutul.

Începutul... Își amintea atât de limpede ziua în care începuse totul. Joia aceea de septembrie din 1955 fusese o zi călduroasă pentru California de Sud. Era ziua în care îl întâlnise pe James Dean...

Copilul Baronului

„Iată-mă aici, incapabil să mă înțeleg.
Încă neștiind cine sunt. Încă scotocind
după propriu-mi suflet.“

Errol Flynn¹, *My Wicked, Wicked Ways*

¹ Una dintre porecele actorului australian Errol Flynn era Baronul. (n.red.)

capitolul 2

Belinda Britton luă o copie a revistei *Modern Screen* de pe raftul cu reviste al drogheriei aflate pe Schwab's Sunset Boulevard. Abia aștepta să vadă noul film al lui Marilyn Monroe, *Șapte ani de căsnicie*, chiar dacă își dorea ca Marilyn să nu îl fi făcut cu Tom Ewell. Acesta nu era prea chipeș. I-ar fi plăcut mai mult să o vadă din nou cu Bob Mitchum, ca în *Râul fără întoarcere*, ori cu Rock Hudson sau, și mai bine, cu Burt Lancaster.

Cu un an în urmă, Belinda făcuse o pasiune teribilă pentru Burt Lancaster. Când văzuse *De aici în eternitate*, simțise că era trupul ei, nu al lui Deborah Kerr, cel pe care el îl îmbrățișa în timp ce valurile se spargeau în jurul lor, și buzele ei cele pe care el le sărutase. Se întreba dacă Deborah Kerr își deschisese gura când Burt o sărutase. Deborah nu părea genul, dar, dacă Belinda ar fi jucat rolul acela, ea și-ar fi deschis gura pentru limba lui Burt Lancaster, asta era clar.

În fantezia ei, lumina nu era bună ori regizorul nu era atent. Din nu se știe ce motiv, camera nu se oprea – și nici Burt. I-ar da jos partea de sus a costumului de baie dintr-o singură bucată, plină de nisip, ar fi mângâiat-o și i-ar fi spus „Karen“, pentru că acesta era numele ei în film. Dar Burt ar fi știut că, în realitate, era Belinda și, când își cobora capul peste sânii ei...

– Scuzați-mă, domnișoară, dar ați putea să îmi dați o copie din *Reader's Digest*?

Trecerea în prim-plan a valurilor care se sparg, exact ca în filme.

Belinda îi dădu revista, apoi schimbă *Modern Screen* cu un număr din *Photoplay*, cu Kim Novak pe copertă. Trecuseră șase luni de când nu mai visase la Burt Lancaster, Tony Curtis sau oricare altul. Șase luni de când

văzuse chipul acela care făcuse ca toate celelalte chipuri atrăgătoare să se estompeze. Se întrebă dacă părinților ei le fusese vreodată dor de ea, dar bănuia că aceștia se bucurau să o vadă plecată. În fiecare lună, îi trimiteau o sută de dolari ca să nu fie nevoită să își ia vreo slujbă înșositoare care i-ar fi făcut de râs dacă prietenii lor din lumea bună din Indianapolis ar fi aflat vreodată. Părinții ei înstăriți aveau amândoi patruzeci de ani când se născuse ea. O numiseră Edna Cornelia Britton. Era un deranj cumplit. Deși nu fuseseră lipsiți de milă, se purtaseră cu răceală, iar ea crescuse cu un sentiment vag de panică generat de senzația că era, cumva, invizibilă. Alți oameni îi spusese că era frumoasă, profesorii îi zisese că era deșteaptă, dar complimentele lor nu însemnau nimic. Cum putea fi special cineva care era invizibil?

Când avea nouă ani, Belinda descoperise că toate sentimentele acelea neplăcute dispăreau când ședea în teatrul Palace și se prefăcea că era una dintre zeițele acelea orbitoare care străluceau pe ecran. Făpturi minunate cu fețe și trupuri impresionante. Aceste femei erau cele alese, și jură că și ea avea să își ocupe cândva locul printre ele pe același ecran, că avea să fie la fel de mărită ca ele și urma să nu se mai simtă niciodată invizibilă.

– Face douăzeci și cinci de cenți, frumoaso.

Casierul era un actor fără slujbă, chipeș, blond și cu dinți ca dintr-o reclamă la gumă de mestecat. Privirea îi alunecă peste silueta Belindei, îmbrăcată într-o rochie modernă cu fustă creion din bumbac bleumarin, tivită cu alb și strânsă în talie cu o curea de lac roșie ca macul. Rochia îi amintea de ceva ce ar fi purtat Audrey Hepburn, deși Belinda se credea mai degrabă tipul lui Grace Kelly. Oamenii îi spuneau că arăta ca Grace. Ba chiar își tunsese părul ca să facă și mai pronunțată asemănarea.

Stilul îi complimenta trăsăturile mici și fine, meticuloase subliniate de rujul Red Majesty de la Tangee. Întinsese câteva picături din cel mai nou ruj cremă de la Revlon imediat sub pomeți ca să îi pună în evidență, un truc pe care îl învățase dintr-un articol din *Movie Mirror*

scris de Bud Westmore, cel care machia starurile. Își dăduse genele de culoare deschisă cu mascara maro-închis, care îi scotea în evidență cea mai bună trăsătură a ei: o pereche de ochi excepțional de surprinzători de culoarea zambilei, plini de culoare și inocență.

Blondul cu dinți ca din reclama la guma de mestecat se aplecă peste teighea.

– Ies de la muncă într-o oră. Ce-ai zice să mă aștepti? Vizavi rulează *Privește dincolo de tine*.

– Nu, mulțumesc.

Belinda luă una dintre ciocolatele cu mentă pe care Schwab le păstra la vedere pe teighea și îi întinse o bancnotă de un dolar. Erau desfătarea ei specială, alături de o nouă revistă despre filme, din călătoria ei care avea loc de două ori pe săptămână, până la magazinul de pe Sunset Boulevard. Până acum, o văzuse pe Rhonda Fleming la teighea, cumpărând o sticlă de șampon Lustre-Creme, și pe Victor Mature ieșind pe ușă.

– Dar în weekendul acesta? insistă casierul.

– Mă tem că nu.

Belinda își luă restul și îi dăruia un zâmbet trist și plin de regrete, care îl făcu să simtă că ea avea să își amintească de el pentru totdeauna cu un mic și dulce-amăruie regret. Îi plăcea efectul pe care îl avea asupra bărbaților. Bănuia că acesta se datora aspectului său neobișnuit, dar izvora din ceva cu totul diferit. Belinda îi făcea pe bărbați să se simtă mai puternici, mai inteligenți și mai masculini decât erau. Alte femei ar fi întors puterea aceasta în avantajul lor, dar Belinda avea o părere prea proastă despre ea.

Privirea îi căzu asupra unui bărbat care stătea într-un separeu din spate, aplecat asupra unei cărți și a unei cești de cafea. Inima îi tresări în piept, chiar în clipa în care își spuse în sinea ei că avea să fie din nou dezamăgită. Se gândea atât de mult la el, încât i se părea că îl vedea pretutindeni. Odată, urmărise un bărbat preț de aproape un kilometru și jumătate doar ca să descopere

că avea un nas mare și urât care nu aparținea chipului din visele ei: un oameni și cărți

Merse încet spre separeul din spate, înlăuntrul ei clădit emoția, anticiparea și un sentiment aproape sigur de dezamăgire. Când el întinse mâna după un pachet de țigări Chesterfield, îi văzu unghiile roase până la piele. El scoase o țigară. Belinda își ținu răsuflarea, așteptând ca acesta să ridice privirea. Totul în jurul ei dispăru. Totul, cu excepția bărbatului din separeu.

Acesta dădu pagina cărții sale, cu țigara atârănând neapinsă în colțul gurii și deschizând cu degetul mare o cutie de chibrituri. Ea aproape ajunsese lângă separeu, când el aprinse chibritul și ridică privirea. Și, uite-așa, Belinda se trezi privind printr-un nor de fum cenușii în ochii albaștri reci ai lui James Dean.

În clipa aceea, fu din nou în Indianapolis, la Palace Theater. Era filmul *La est de Eden*. Ședea pe ultimul rând când chipul acesta explodase pe ecran. Cu fruntea înaltă și care trăda inteligență și cu ochii albaștri nelișițiți, el intrase în viața ei mai impozant decât toate celelalte chipuri impozante pe care le văzuse vreodată. Artificii explodaseră și salve se aprinseseră în ființa ei, și simțise că tot aerul îi fusese scos din corp.

Rebelul James Dean, cu ochii arzând mocnit și cu zâmbetul larg strâmb. Rebelul Jimmy, care pocnea din degete în fața lumii și râdea când îi spunea să se ducă dracului. Din clipa în care îl văzuse pe ecran, el însemnase totul pentru ea. Era rebelul... atracția... farul... Aplecarea capului său și gârbovirea umerilor proclamau că bărbatul era propria sa creație. Transformase mesajul acela în interiorul ei și ieșise din cinematograful propriu sa femeie. Cu o lună înainte de absolvirea liceului, își pierduse virginitatea pe bancheta din spate a unui Oldsmobile 88 cu un băiat a cărui gură îmbufnată îi amintea de a lui Jimmy. Apoi, își făcuse valiza, se strecurase afară din casă și se îndreptase spre stația de autobuz din Indianapolis. Până când ajunsese la Hollywood,

își schimbase numele în Belinda și o lăsase pentru totdeauna în urmă pe Edna Cornelia.

Stătu în fața lui, cu inima bubuind într-un dans nebunesc. Și-ar fi dorit să fi purtat pantalonii trei sferuri negri, mulați, în locul acestei rochii de bumbac bleumarin, cuminiți. Dorea ochelari întunecați, cele mai înalte tocuri ale ei și părul blond prins într-o parte cu un pieptene.

- Mi-a... mi-a plăcut foarte mult filmul tău, Jimmy. Vocea îi tremură ca o coardă de vioară strânsă prea tare. *La este de Eden*. Mi-a plăcut foarte mult.

„Iar pe tine te iubesc. Mai mult decât îți poți imagina.“

Țigara formă un semn de exclamare pe buzele lui bombate. Ochii săi cu pleoapele grele o priviră printre gene, prin fum.

- Da?

El îi vorbea! Nu îi venea să creadă.

- Sunt cea mai mare admiratoare, se bălbâi ea. Nu mai știu de câte ori am văzut *La este de Eden*. „Jimmy, ești totul pentru mine! Ești tot ce am.“ A fost minunat. Tu ai fost minunat.

Îl privi lung și cu venerație, ochii ei albaștri ca zambilele luminoși de dragoste și adorație.

Dean ridică din umerii lui frumoși, înguști.

- Abia aștept Rebel fără cauză. Iese luna viitoare, nu?

„Ridică-te și ia-mă cu tine acasă, Jimmy. Te rog. Du-mă acasă și fă dragoste cu mine.“

- Da.

Inima ei bătea atât de tare, încât se simți amețită. Nimeni nu îl înțelegea așa cum îl înțelegea ea.

- Am auzit că *Uriasul* va fi grozav.

„Iubește-mă, Jimmy. Îți voi dărui totul.“

Succesul îl făcuse imun la blonde cu ochi albaștri ca zambilele și venerația față de vedete împătinită pe chipurile lor frumoase. Mormăi și se aplecă din nou asupra cărții lui. Ea nu găsi purtarea acesta ca fiind nepoliticoasă. El era un uriaș, un zeu. Regulile care le se aplicau altora nu i se aplicau și lui.